

Sygn. akt X P 533/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Ławnicy: M. A., K. O.

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2016 r. we Wrocławiu

przy udziale -----

sprawy z powództwa U. N.

przeciwko (...) spółka jawna w Z.

o odszkodowanie

I. oddała powództwo;

II. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. G. z Kancelarii Adwokackiej (...) mieszczącej się we W. przy ul. (...), kwotę 450 zł plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu;

III. nie obciąża powódki kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Powódka U. N. po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu (pismo pełnomocnika powódki z dnia 21.08.2014 r. k. 68-69 oraz pozew powódki z dnia 19.12.13 r. k. 2-3) wniosła o stwierdzenie, że oświadczenie woli powódki złożone stronie pozwanej (...) spółka jawna w Z. (dawniej R. K., (...) spółka jawna w Z.) w dniu 19 listopada 2013 r. w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron jest nieważne i w związku z tym powódka wnosi od strony pozwanej o odszkodowanie w kwocie 4.800 zł z tytułu bezprawnego, naruszającego przepisy prawa rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas określony.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 19 listopada 2013 r. powódka otrzymała świadectwo pracy, w którym stwierdzono, że do rozwiązania stosunku pracy doszło w wyniku porozumienia stron. Powódka wskazała, że nigdy nie składała tego rodzaju oświadczenia woli, ani też nie otrzymała takiego pisma od strony pozwanej. Powódka podniosła, że jest osobą chorą, lecz się psychiatrycznie, jest pod stałą opieką lekarzy. Z tego powodu nie rozumie wszystkiego i nie jest świadoma podjętych decyzji.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na swą rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu stanowiska podniosła, że powódka w czasie pracy u strony pozwanej wielokrotnie dawała wyraz swojemu niezadowoleniu ze swojej pracy i z osób, z którymi musiała wykonywać tę pracę. Powódka nawet poinformowała swoją przełożoną M. N., jeszcze w czasie swojej pracy, że zarejestrowała się w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna. Wiedząc o tym, R. P. oraz M. N. przyjechali w dniu 19 listopada 2013 r. do pracy do

powódki aby wyjaśnić sytuację. Tego dnia powódka sporządziła pismo, w którym wskazała, że rozwiązuje umowę o pracę na mocy porozumienia stron. Zatem należy uznać, że powódka swobodnie i skutecznie złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę na mocy porozumienia stron. Pismo to powódka sporządziła odręcznie i czytelnie oraz je podpisała. Powódka następnie otrzymała świadectwo pracy, powódka na świadectwie pracy złożyła swój podpis i potwierdzający odbiór tego świadectwa. W przypadku rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron nie przysługuje roszczenie o odszkodowanie, gdyż tego rodzaju uprawnienie przysługuje pracownikowi jedynie w przypadku rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzeniem lub za wypowiedzeniem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka U. N. była zatrudniona u strony pozwanej w (...) spółka jawna w Z. (dawniej R. K., (...) spółka jawna w Z.) w okresie od 16 stycznia 2013 r. do 19 listopada 2013 r.

Początkowo powódka była zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas próbny od 16 stycznia 2013 r. do 28 lutego 2013 r. w 1/2 wymiarze czasu pracy, a następnie zawarła ze stroną umowę o pracę na czas określony od 1 marca 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku sprzątaczką z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 800 zł.

Z dniem 28 marca 2013 r. strony zmieniły warunki umowy o pracę w ten sposób, że strona pozwana zatrudniła powódkę w wymiarze całego etatu z wynagrodzeniem w wysokości 1.600 zł. Z dniem 1 kwietnia 2013 r. strony ponownie zmieniły warunki pracy w ten sposób, że powódka została zatrudniona w wymiarze 1/2 etatu z wynagrodzeniem w wysokości 800 zł. Od 1 czerwca 2013 r. na mocy porozumienia stron powódka pracowała w wymiarze 0,75 etatu z wynagrodzeniem w wysokości 1.200 zł. Od 1 sierpnia 2013 r. na mocy porozumienia stron strony zmieniły warunki pracy i płacy i powódka świadczyła pracę w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem w wysokości 1.600 zł.

Dowód: - akta osobowe powódki

Powódka wykonywała swoją pracę w firmie (...) we W. przy ul. (...). Powódka służbowo podlegała bezpośrednio wspólnikom spółki jawnej oraz kierownik M. N..

Powódka informowała stronę pozwaną o tym, że jest osobą niepełnosprawną. Również powódka złożyła do akt osobowych orzeczenie (...) z dnia 9 maja 2012 r. o tym, że jest ona osoba niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym a symbol niepełnosprawności jest 02-P.

Kontrahent strony pozwanej, na rzecz którego strona pozwana wykonywała usługi sprzątkania, gdzie świadczyła pracę powódka, skarżył się na pracę powódki. Były to wielokrotne skargi. Zastrzeżenia dotyczące pracy powódki dotyczyły tego, że powódka nie wykonuje w sposób dokładny, prawidłowy swoich obowiązków sprzątkania.

M. N. wielokrotnie informowała powódkę telefonicznie, że są zastrzeżenia do jej pracy, próbowała dyscyplinować powódkę.

Powódka informowała wielokrotnie swoją bezpośrednią przełożoną, że jest ona niezadowolona z pracy.

W listopadzie 2013 r. powódka poinformowała M. N., że w związku z tym, że nie jest zadowolona z pracy u strony pozwanej chce zrezygnować z pracy u strony pozwanej i że zarejestrowała się w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna. W tej sytuacji M. N. oraz R. P. pojechali do W. do powódki, aby wyjaśnić kwestię zatrudnienia powódki.

Dowód: - zeznania świadka A. K. k. 144-145

- zeznania świadka M. N. k. 152-153

- przesłuchanie powódki (częściowo) k. 161 (płyta CD), k. 218a (płyta CD)

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej R. P. k. 198 (płyta CD)

W dniu 19 listopada 2013 r. R. P. oraz M. N. przyjechali do miejsca świadczenia pracy przez powódkę we W..

Powódka wiedziała, że są skargi na jej pracę, również nie była zadowolona z atmosfery w pracy, twierdziła, że nie daje sobie rady ze sprzątaniami na tym obiekcie. Wówczas powódka napisała wniosek o rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron. Powódka dostała kartkę i długopis od R. P. i M. N., lecz swój wniosek o rozwiązanie umowy o pracę napisała własnoręcznie. Powódka nie miała żadnych pytań, ani też wątpliwości w zakresie rozwiązania umowy o pracę.

W tym samym dniu powódka przyjęła od strony pozwanej świadectwo pracy. Powódka nie miała żadnych pytań ani uwag do otrzymanego świadectwa pracy. Powódka jedynie sprawdziła, czy zgadza jej się informacja odnośnie wysokości należnego jej urlopu. Powódka w tym dniu zdała służbowe ubranie, sprzęt.

Dowód: - zeznania świadka A. K. k. 144-145

- zeznania świadka M. N. k. 152-153

- przesłuchanie powódki (częściowo) k. k. 161 (płyta CD), k. 218a (płyta CD)

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej R. P. k. 198 (płyta CD)

Powódka zawsze wszelką dokumentację związaną z zatrudnieniem tj. np. listy płac, listy obecności podpisywała w sposób prawidłowy. Powódka nigdy nie zgłaszała żadnych uwag, czy wątpliwości. Powódka przedkładała wszelkie dokumenty związane z zatrudnieniem w sposób prawidłowy, ze zrozumieniem. Powódka nigdy nie sprawiała wrażenia osoby, która nie rozumie zakresu obowiązków, nie było utrudnionego z nią kontaktu, nie sprawiała wrażenia osoby, która nie wie co ma robić. Powódka wykonywała swoje obowiązki, lecz wykonywała je w sposób niedbały. Powódka w sposób prawidłowy i sprawny zamawiała u strony pozwanej potrzebne jej środki chemiczne do sprzątan.

Dowód: - zeznania świadka A. K. k. 144-145

- zeznania świadka M. N. k. 152-153

- przesłuchanie powódki (częściowo) k. k. 161 (płyta CD), k. 218a (płyta CD)

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej R. P. k. 198 (płyta CD)

U powódki stwierdzono kontakt słowny rzeczowy, dobry, świadomość jasną, orientację auto i allopsychiczną prawidłową. W zachowaniu u powódki występuje zmienność, chwilami nastawioną na negatywną autoprezentację i agrawację trudności, nastrój obojętny, napęd psychoruchowy w normie, afekt nieco napięty z tendencją do zalegania. Powódka nie ujawnia myśli ani tendencji suicydalnych, nie wypowiada urojeń, nie zdradza omamów. U powódki występuje dość dobrze skupiona uwaga na zadaniu, pamięć w badaniu klinicznym nieznacznie osłabiona, adekwatna do poziomu intelektualnego. Poziom inteligencji ogólnej u powódki w badaniu klinicznym w granicach upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim. Krytycyzm zachowany.

U powódki występuje upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, organiczne zaburzenia osobowości, padaczka – w dokumentacji.

Powódka w dniu 19 listopada 2013 r. miała możliwość rozpoznania znaczenia swoich działań i możliwość rozpoznania, że oświadczenie woli jakie sporządziła w tym dniu wywołuje skutki w postaci rozwiązania umowy o pracę. Okoliczności, które miały miejsce w dniu 19 listopada 2013 r. nie wpłynęły w sposób istotny i uniemożliwiający powódce brak prawidłowego pokierowania swoimi czynami. Okoliczności rozmowy powódki z

pracodawcą były z pewnością stresujące, lecz nie skutkowały one niemożliwością spostrzegania oraz rozpoznania znaczenia podpisywanych w tym dniu dokumentów.

Powódka od dzieciństwa jest osobą upośledzoną w stopniu lekkim. Powódka jako rencistka podjęła pracę w roku 2013. Powódka założyła rodzinę, wychowała córkę. W czasie ostatniego zatrudnienia korzystała z pomocy psychologa. Występujące u powódki schorzenia nie powodują braku zdolności rozpoznawania i spostrzegania swoich działań i decyzji. Powódka jest osobą domagającą się uwagi jako również pomocy, a w czasie pobytu w szpitalu psychiatrycznym odnotowano: „pozostawała w postawie roszczeniowej”. U powódki nie występują zaburzenia rozumienia i spostrzegania relacji zwierzchnik – pracownik. Stosowane u powódki leki przeciwpadaczkowe i leki uspokajające są lekami leczącymi, tj. skutkującymi poprawę zdrowia. Leki nie powodują braku zdolności do spostrzegania i rozpoznawania konsekwencji swoich czynności i czynności innych osób oraz zaburzeń zachowań w relacjach z innymi ludźmi, w tym relacji pracownik – przełożony.

Dowód: - opinia biegłych sądowych lekarzy psychologa i psychiatry k. 166-167

- opinia uzupełniająca biegłych sądowych lekarzy psychologa i psychiatry k. 200

Jednomiesięczne wynagrodzenia powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 1.600 zł brutto.

dowód: - akta osobowe powódki

Powódka jest osobą zamężną, prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z mężem. Powódka otrzymuje rentę, a jej mąż emeryturę. Powódka mieszka wspólnie z dorosłą córką, która po skończeniu studiów aktualnie studiuje na studiach podyplomowych. Córka powódki jest na utrzymaniu powódki i jej męża, nie pracuje.

dowód: - oświadczenie powódki z rozprawy z dnia 21 marca 2016 r. k. 218

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka roszczenie swoje oparła o treść art. 82 kodeksu cywilnego, który stanowi, że nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, co miało być przesłanką do żądania odszkodowania w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę przez stronę pozwaną z powódką w dniu 19 listopada 2013 r. (art. 45 w zw. z art. 47 (1) kp)

Istotą stanu wyłączającego świadomość jest zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 lutego 2013r. stan przejawiający się w braku rozeznania, niemożności rozumienia zachowań własnych i zachowań innych osób, niezdawania sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania. Stan taki musi przy tym wynikać z przyczyny wewnętrznej, a więc ze stanu, w jakim znajduje się osoba składająca oświadczenie woli, a nie z okoliczności zewnętrznych, w jakich osoba ta się znalazła. Żeby uznać więc, że dana osoba pozostaje w stanie wyłączającym świadomość, musi mieć miejsce sytuacja wynikająca z przyczyny wewnętrznej, jej wewnętrznego stanu, i charakteryzować się niezdawaniem sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania. Należy jednak podkreślić, że aby stan, w którym znajduje się dana osoba, choć jak już wspomniana powyżej, nie musi oznaczać całkowitego zniesienia świadomości, musi istotnie wpływać na zmniejszoną percepcję danej osoby. Jeżeli występuje ograniczenie w stopniu mniejszym niż znaczny, w stopniu, który pozwala na rozeznanie, czego składający oświadczenie chce dokonać (powzięcie woli), oraz na dokonanie tego zgodnie z wolą składającego oświadczenie (wyrażenie woli), np. stan po spożyciu alkoholu niepowodujący jednak głębokiego upojenia alkoholowego, nie występuje wada oświadczenia woli w postaci braku świadomości lub swobody. (Adam Jedliński, Komentarz do art. 82 Kodeksu cywilnego, stan prawny na dzień 2012.06.01).

Należy zauważyć, że ustawodawca wyróżnił dwie różne sytuacje, spełniające przesłanki tej samej wady oświadczenia woli tj. brak świadomości albo brak swobody w złożeniu oświadczenia woli. Ustawodawca przyjął, że aby czynność prawna była skuteczna, musi być podjęta świadomie i swobodnie, czyli aby składający oświadczenie woli miał rozeznanie, jaki skutek chce osiągnąć przez swoje działanie, oraz aby miał możliwość realizacji swej woli. Dwie różne sytuacje – braku świadomości lub braku swobody nie muszą występować łącznie, choć możliwe jest nałożenie się tych dwóch sytuacji (np. gdy składający oświadczenie woli znajduje się w hipnozie). Ustawodawca posłużył się tu alternatywą z użyciem spójnika „albo”. (Adam Jedliński, Komentarz do art. 82 Kodeksu cywilnego, stan prawny na dzień 2012.06.01)

Oświadczenie woli, złożone w stanie wyłączającym świadome, lub swobodne powzięcie decyzji i oświadczenie woli, a co za tym idzie powstała w jego wyniku czynność prawna, są z mocy prawa, bezwzględnie nieważne.

Powódka w niniejszym postępowaniu wniosła o ustalenie, że oświadczenie woli wyrażone przez nią w dniu 19 listopada 2013 r jest nieważne i w związku z tym o odszkodowanie, gdyż w jej ocenie, czynność prawna strony pozwanej z dnia 19 listopada 2013 r, wobec nieważności jej oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę na mocy porozumienia stron jest wypowiedzeniem umowy o pracę niezgodnym z przepisami prawa pracy i dlatego przysługuje jej odszkodowanie w kwocie 4.800 zł. Zatem przesłanką ustalenia, czy powódce przysługuje odszkodowanie było ustalenie, czy rzeczywiście oświadczenie woli powódki z dnia 19 listopada 2013 r. było nieważne i czy w związku z tym przysuguje jej odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia jej umowy o pracę przez stronę pozwaną.

Bezspornym w sprawie było, że powódka w dniu 19 listopada 2013 r. złożyła stronie pozwanej oświadczenie woli – pisemny wniosek o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron, a strona pozwana wyraziła zgodę na powyższe, w wyniku czego, stosunek pracy stron został rozwiązany z dniem 19 listopada 2013 r.

Spornym w sprawie pozostawał fakt, czy oświadczenie to zostało złożone w stanie wyłączającym świadome podjęcie decyzji przez powódkę (gdyż powódka jedynie powołała się na stan choroby psychicznej, a nie na fakt, że nie miała swobody w podjęciu decyzji w zakresie napisania wniosku o rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron) i czy w związku z tym jest ono ważne.

Okoliczności zachowania powódki w dniu 19 listopada 2013 r., a także okoliczności rozwiązania stosunku pracy stron, Sąd ustalił na podstawie zgodnych, jasnych, logicznych i korespondujących ze sobą zeznań świadków M. N. i A. K. oraz przesłuchania w charakterze strony pozwanej R. P..

Dająca się niekiedy zauważyć nieprecyzyjność zeznań w/w świadków, zachowujących w pamięci na ogół pewien zarys lub jedynie główne okoliczności zdarzenia, bez powoływania się na szczegóły, świadczą o swobodzie ich relacji, odtwarzaniu jedynie zdarzeń faktycznie im znanych bądź z autopsji bądź z opowiadań innych pracowników, w szczególności świadek A. K. szczerze te informacje rozgraniczali. Należy również zwrócić uwagę, co zdaje się potwierdzać doświadczenie życiowe, że w sytuacji, gdy dane zdarzenie nie dotyczy bezpośrednio konkretnie wskazanej osoby, będącej jedynie jej świadkiem-observatorem lub też, która wiadomość o nim powzięła wyłącznie z relacji innych osób, to wówczas szczegóły mającego miejsce zajścia, wydarzenia znacznie szybciej zacierają się w pamięci tej osoby, aniżeli działałyby się to w przypadku osoby bezpośrednio dotkniętej taką sytuacją.

Ponadto należy wskazać, że zeznania tych świadków oraz strony pozwanej częściowo korespondują z zeznaniami powódki. Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki w zakresie, w jakim pozostają one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności mając na uwadze, że jak potwierdza to dokumentacja medyczna z leczenia powódki, a także opinia biegłych sądowych z zakresu psychiatrii i psychologii, u powódki w tamtym czasie, jak i wcześniej występowało upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, a także zaburzenia organiczne osobowości, lecz schorzenia te nie stały na przeszkodzie, aby przyjąć stan wyłączający świadome i swobodne podjęcie decyzji.

Oceniając, czy w niniejszej sprawie miał zastosowanie przepis art. 82 kodeksu cywilnego Sąd oparł się jednak zasadniczo o treść opinii biegłych sądowych lekarzy psychologa i psychiatry, gdyż w ocenie Sądu jedynie biegli sądowi

mający wiedzę specjalistyczną medyczną byli w stanie ocenić stan zdrowia powódki w taki sposób, aby jednoznacznie dać odpowiedź w jakim zakresie jej stan umysłowy z dnia 19 listopada 2013 r. miał wpływ na podjętą przez nią decyzję co do napisania wniosku o rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron.

W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie biegłych sądowych (zarówno opinia z dnia 3 lipca 2015 r. jak i opinia uzupełniająca wydana na skutek złożonych przez pełnomocnika powódki zastrzeżeń) są rzetelne, racjonalne, wewnętrznie spójne, logiczne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy a Sąd w pełni podzielił dokonane w niej ustalenia.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydane opinie przez biegłych sądowych zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u powódki schorzenia i stopień ich nasilenia po przeprowadzonym leczeniu.

Biegli sądowi obowiązani są orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonym przez biegłych opinii, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia powódki, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzecznictwem.

Wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron.

Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych, jak i ich rzetelności przy wydaniu opinii.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Sąd podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym bardziej, gdy strony nie zgłosiły do nich żadnych konkretnych zastrzeżeń.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Podkreślenia wymaga to, iż subiektywne odczucia powódki i pełnomocnika powódki co do stanu zdrowia powódki, w szczególności, że argumentacja profesjonalnego pełnomocnika powódki z rozprawy z dnia 21 marca 2016 r. sprowadzała się jedynie do tego, że w ocenie samego pełnomocnika powódka nie wiedziała, co podpisuje w dniu 19 listopada 2013 r. bez przedstawienia żadnych dalszych merytorycznych zastrzeżeń z wyjątkiem zastrzeżeń złożonych w

piśmie z dnia 30 września 2015 r. co do których biegli sądowi w pełni ustosunkowali się w swojej opinii uzupełniającej z dnia 27 listopada 2015 r., nie znajdują odzwierciedlenia w dowodach z opinii biegłych sądowych i nie mogą stanowić podstawy do oceny, że powódka działała w dniu 19 listopada 2013 r. w stanie wyłączającym swobodne i świadome podjęcie decyzji.

Z powyższych względów Sąd nie widział potrzeby uzupełniania opinii biegłych zgodnie z wnioskiem pełnomocnika powódki z rozprawy z dnia 21 marca 2016 r., a tym bardziej – zlecenia sporządzania opinii kolejnemu biegłemu. Stanowisko to jest zgodne z utrwaloną w orzecznictwie Sądu Najwyższego linią orzeczniczą. I tak w wyroku z dnia 15 lutego 1974 r. (sygn. II CR 817/73, nie publ.) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że dowód z opinii biegłego jak i instytutu ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów a w szczególności art. 217 § 1 kpc. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 kpc Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności.

Analogiczny pogląd Sąd Najwyższy wyraził w wyroku z dnia 18 lutego 1974 r. (sygn. II CR 5/74, Biul. Inf. SN 1974/4 poz. 64), wskazując na to, że okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści, odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy wypowiadało się kilka kompetentnych pod względem fachowym zespołów biegłych, nie może uzasadniać przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Za nieuzasadnione należy uznać stanowisko, według którego nie wolno zaniechać przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych, jeżeli dotychczas opracowane opinie biegłych nie dają podstaw do rozstrzygnięcia sprawy w sensie wskazywanym przez stronę. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłoby takiego zdania, jak strona (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAP 2000/22/807; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1999 r., II UKN 158/99, OSNAP 2001/2/51; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2001 r., IV CKN 478/00, nie publ.).

W wyroku z dnia 21 listopada 1974 r. (sygn. II CR 638/74, OSPiKA 1975/5/108) Sąd Najwyższy podkreślił, że jeżeli opinia biegłego jest tak kategorierna i tak przekonywająca, że sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych.

Dodatkowo należy wskazać, że wniosek profesjonalnego pełnomocnika powódki z rozprawy z dnia 21 marca 2016 r. o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłych sądowych z zakresu psychologii i psychiatrii był wnioskiem spóźnionym w świetle art. 217 par. 2 kpc.

Pełnomocnik powódki otrzymał odpis opinii uzupełniającej biegłych sądowych psychologa i psychiatry z dnia 27 listopada 2015 r. w dniu 2 lutego 2016 r. wraz z obowiązaniem do ustosunkowania się w terminie 7 dni – złożenia ewentualnych zastrzeżeń pod rygorem pominięcia ich w toku dalszego postępowania. Profesjonalny pełnomocnik do rozprawy w dniu 21 marca 2016 r. nie złożył żadnych zastrzeżeń ani też wniosków. Zatem wniosek złożony na rozprawie tj. po upływie ponad miesiąca od daty, kiedy upływał termin do ustosunkowania się, albo też do złożenia w/w wniosku dowodowego, należy uznać za złożony ze znacznie przekroczonym terminem do jego złożenia, bez usprawiedliwienia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał ustalenia biegłych za prawidłowe, i przyjął je za podstawę orzeczenia. W konsekwencji uznał, iż oświadczenie woli powódki złożone stronie pozwanej w dniu 19 listopada 2013 r nie było podjęte w stanie wyłączającym świadome i swobodne podjęcie decyzji w rozumieniu art. 82 kc.

Również Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powódki o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych sądowych z przyczyn merytorycznych, mając jednoznaczne i kategoriernie wnioski biegłych sądowych

Art. 227 kpc stanowi, że przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Zgodnie z art. 217 §2 kpc Sąd pominię środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub

jeżeli strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki. Okoliczności sporne w rozumieniu art. 217 § 2 kpc dotyczą faktów "mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie" (art. 227 kpc), a nie wszelkich okoliczności podnoszonych przez strony. (por. wyrok SN z 19.05.1997 I PKN 179/97 Wokanda 1998/3/18).

Mając powyższe na uwadze, argumentacja pełnomocnika zawarta w jego wniosku o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłych nie uzasadniała dopuszczenie tego dowodu. Biegli szczegółowo uzasadnili swoje stanowisko, a Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania zasadności wniosków zawartych w opinii biegłych.

Skoro oświadczenie woli powódki o rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron zostało złożone w sposób świadomy i swobodny, to należy uznać, że w dniu 19 listopada 2013 r. doszło do skutecznego rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron.

Skoro natomiast doszło w dniu 19 listopada 2013 r. do rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron, nie przysługuje powódce roszczenie o zapłatę odszkodowania, gdyż takiego rodzaju roszczenie przysługuje jedynie w przypadku wadliwego – niezgodnego z prawem lub nieuzasadnionego rozwiązania umowy o pracę poprzez złożenie oświadczenia woli przez jedną ze stron (tutaj – pracodawcę), co nie miało miejsca.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Na mocy § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), które ma zastosowanie w niniejszej sprawie z uwagi na fakt, że sprawa została wszczęta przed 1 stycznia 2016 r., Sąd zasądził na rzecz adwokat K. G. kwotę 450 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu, którą na mocy § 2 ust. 3 przedmiotowego Rozporządzenia powiększył o stawkę podatku od towarów i usług.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie ma zastosowanie przepis § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 3 w/w Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 z uwagi na fakt, że powódka miała umowę o pracę zawartą na czas określony, a zatem nie przysługiwało jej roszczenie o przywrócenie do pracy, lecz jedynie o odszkodowanie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt II wyroku.

O kosztach postępowania w pkt III Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc.,.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Powódka jest wprawdzie osobą, która posiada stałe źródło dochodu, prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z mężem, który również posiada stałe źródło dochodu, oboje posiadają na tyle wysokie dochody, aby utrzymywać dorosłą córkę, która po studiach nie pracuje, lecz dalej kontynuuje naukę na studiach podyplomowych, zatem brak było podstaw do zastosowania wobec powódki art. 102 kpc z uwagi na stan majątkowy, lecz Sąd zastosował ten przepis wyjątkowo, uznając, że powódka miała prawo być w subiektywnym przekonaniu do tego, że jej powództwo jest zasadne przynajmniej do wyroku wydanego przez Sąd I instancji.